

служилъ като войникъ и билъ произведенъ въ чинъ капралъ. После се заловилъ за предишното си занятие и докрая на живота си работилъ като надничаръ. До 100 години не знаелъ никаква болестъ. Осемъ дни преди смъртта си правилъ пешъ разходки по нѣколко километра.

Датчанинътъ Дракенбергъ (17 в.) живѣлъ 146 години. До 91-та си година служилъ като матросъ въ кралската флота; 15 години прекаралъ въ турско робство.

Презъ 1797 година въ едно село близу до Вергенъ (Норвегия) умрѣлъ на 160 години Иосифъ Сурингтонъ. Най-големиятъ му синъ билъ на 103 години, а най-малкиятъ на 9 години.

Преди нѣколко време въ Корсика се случило следното. Предъ наборната комисиия се явилъ здравъ, високъ старецъ, „корсикански овчаръ“, който заявилъ, че имайки втори пжтъ 21-годишна възраст, той е дошълъ да отбие военната си служба. Кметътъ си помислилъ, че това е нѣкой лудъ, но овчарътъ доказалъ, че той е на 121 години. Презъ цѣлия си животъ тоя човѣкъ се хранѣлъ съ сирене, овощия, рѣдко ялъ козе месо, никога не пушелъ и никога не носѣлъ очила.

Отъ тия примѣри се вижда, че стогодишниците могатъ да запазятъ своитѣ сили и способности и въ най-преклонна възраст. Нѣкои старци на 60 или 100 години придобиватъ нови сили, нова здравина, появяватъ имъ се нови збжи, зрението имъ се подновява, бѣлитѣ имъ коси добиватъ първия си цвѣтъ.

Стогодишни хора има твърде много и въ България. Това се дължи, между другото, на здравината на нашия народъ, както и на хубавия и чистъ балкански въздухъ.